

Kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm tekelci, çürüten, can çekişen ve kaçınılmaz olarak kendi sonunu hazırlayan çelişkilerle var olan bir sömürü ve yağma sistemidir. Tüm sistem tekelci sermayenin en fazla karı elde edebilmesi üzerine kuruludur. Derinleşerek yaygınlaşan sömürü, doğanın sınırsız tahribi ve canlıların doğal yaşam alanlarının yok edilmesi, her türden gericiliğin desteklenmesi, halklar arasında düşmanlıklar yaratılması ve bunun desteklenmesi, halkların kendi kendilerini yönetmelerinin ve ulusal bağımsızlıklarının engellenmesi, pazar alanlarının yeniden ve yeniden paylaşımı için bitmek tükenmek bilmeyen haksız savaşlar, savaş bütçelerine ayrılan kaynakların devasa artışı tek bir amaca hizmet eder; tekellerin dünya üzerindeki egemenliğinin her ne pahasına olursa olsun sürdürülebilirliğini sağlamak. Serbest rekabetçi kapitalizmden tekelci kapitalizme geçişten günümüze bu sistemin sürdürülebilirliği için milyonlarca insanın yaşamına mal olan iki büyük dünya emperyalist paylaşım savaşına, emperyalistlerin doğrudan işgalleri ve yine emperyalistlerin yönlendirme ve kışkırtmalarıyla onlarca bölgesel savaşlara tanıklık edilmiştir.

Bölünmüş dünyanın ilk emperyalist savaşı, çoğu Avrupa'da olmak üzere 40 milyon insanın hayatına mal oldu. İkinci emperyalist paylaşım savaşı ise yaklaşık 100 milyon insanın hayatına mal oldu; bunların 30 milyondan fazlası Faşizme Karşı Büyük Anavatan Savunması ile faşizmi yenilgiye uğratan Sovyetler Birliği'nden geldi. ABD 20. yüzyılın ikinci yarısında ve 21. yüzyılda Kore, Laos, Kamboçya, Vietnam, Dominik Cumhuriyeti, Nikaragua, El Salvador, Küba, Haiti, Panama, Somali, Bosna, Kosova, Libya, Suriye, Filipinler, Orta Afrika, Irak ve Afganistan gibi ülkeleri işgal etti ve bu ülkelerde saldırı savaşları yürüttü. ABD'nin 2001'den bu yana sadece Ortadoğu'daki saldırganlığıyla bağlantılı olarak ölenlerin sayısının 1 milyon, dolaylı ölümlerin sayısının ise 3,5 milyon olduğu tahmin edilmektedir. ABD uşağı İsrail, Filistin'i işgal etmiş ve 10.000'den fazla Filistinliyi öldürmüştür, Mart 2023 itibariyle yaklaşık 5.000 Filistinli hapsedilmiş ve binlerce Filistinli yerinden edilmiştir. Avrupalı emperyalist ülkeler tek taraflı olarak ya da geçici emperyalist ittifaklar çerçevesinde İrlanda, Mısır, Sudan, Sierra Leone, Yemen, Mali, Orta Afrika Cumhuriyeti, Fildişi Sahili, Çad, Fas ve diğer ülkeleri işgal etmişlerdir. Fransa sadece 2014-2018 yılları arasında Burkina Faso, Mali, Moritanya, Nijer ve Çad'ı 4.000 Fransız askeriyle işgal ederek binlerce insanın ölümüne ve milyonlarca insanın yerinden edilmesine ve mülteci durumuna düşmesine neden olmuştur. Rus emperyalizmi -revizyonist sosyal-emperyalistlerin çöküşünün ardından (Afganistan, Çekoslovakya ve diğer ülkelerin emperyalist işgaliyle de hızlanan bir çöküş)- Moldova, Gürcistan ve Ukrayna'yı işgal etti. Emperyalist askeri saldırıların listesi, en ağgözlü emperyalist sömürünün çıkarları doğrultusunda neden olunan tüm yıkım, ölüm, tecavüz ve yerinden edilmeleri saymak için yetersizdir. Çin, Mali'de emperyalist emellere dayalı çizgisi ve Filipinler'le yerleşim olmayan adalar sorununda aldığı saldırgan konumlanış devam ediyor. Tüm bu işgal ve saldırılar ezilen halkların ve ulusların şiddetli ve kahramanca direnişiyle karşılandı.

İçinde bulunduğumuz zaman diliminde bu savaşlar devam etmektedir. Haksız savaşlar ve işgaller bir taraftan emperyalistlerin mutlak hakimiyet politikasının bir sonucuyken aynı zamanda savaş sanayi açısından muazzam kar alanları yaratmak demektir. Dünyanın en büyük 100 savaş endüstrisi şirketinin 2011 yılında dünya çapında yaptığı toplam silah ve askeri hizmet satışı 465.770 milyon dolardır ve bu şirketlerin 47'si toplamın %60'ını elinde bulunduran ABD şirketleridir. Emperyalizm milyarlarca insanın kölelik altında yaşamasından ve halkların baskı altında tutulmasından sorumludur. Açlıktan etkilenen insan sayısı 2021 yılında 828 milyona yükselirken, yalnızca en büyük 10 milyarderin servetiyle dahi yoksulluk sona erdirebilir.

Emperyalizm milyarlarca insanın kölelik şartlarında yaşamasının, halkların baskı altında tutulmasının sorumlusudur. Mali sermayenin egemenliği için uygulanan her türden sömürü ve vahşetin yükünü ise dünyanın işçi ve emekçileri, ezilen halkları çekmektedir. Milyarlarca insan en ağır şartlar altında yaşam mücadelesi vermekte, emperyalistler ve uşaklarının baskılarıyla yüz yüze kalmaktadırlar.

İkinci dünya emperyalist paylaşım savaşından günümüze emperyalist sistemin hegemon gücü ABD emperyalizmidir ve dünya üzerinde yaşanan her türden sömürü, yağma, haksız savaşlar ve işgallerin baş aktörüdür. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası gereği belirleyici hegemon güç olma durumu giderek daha fazla aşınıyor ve Çin, Rus, İngiliz, Alman, Fransız vb. emperyalistleri dünya ekonomik, siyasal ve askeri parametrelerinde geçmişe oranla daha etkili hale gelmiş olsalar da ABD emperyalizmi hala emperyalist sistemin merkezinde yer almakta ve gidişatı belirleyen ana aktör durumundadır. Diğer taraftan ise emperyalistler arası derinleşen çelişkilere paralel kendi aralarında ve kendilerine bağımlı güçleri de peşlerine takarak karşılıklı pozisyonlarını sağlamlaştırmaya çalışmaktalar. Bu yüzden aralarındaki çelişkilere rağmen sistemin devamlılığı ve kendi pozisyonlarını güvence altına almak için çeşitli ekonomik, askeri ve siyasal birliktelikler, ittifaklar oluşturmaktadırlar. Emperyalistler ve uşakları arasında derinleşen çelişkiler ve saflaşmaların yarattığı yıkıcı sonuçların etkileneni ise her zaman olduğu gibi dünyanın işçileri, yoksulları ve ezilen halkları olmaktadır.

1917 Büyük Ekim Devrimi ile başlayıp dünya nüfusunun üçte birini emperyalist sistemden koparan Yeni Demokratik ve sosyalist devrimler dalgası bir dönem dünyayı sarsmıştır. Önce Sovyetlerde 1956'da sonra Çin'de 1976'da Sosyalizmden geriye dönüşleri emperyalist dünya sistemi dünyanın işçileri ve ezilen halklarına karşı dozu her geçen gün artan pervasız saldırganlığın zemini olarak kullanmıştır. Fakat emperyalistler ve uşakları açısından görece avantaj sağlayan koşullar ortadan kalkmaya başlamıştır. "Demokratik rejim" olma argümanı ile sömürü sistemlerinin "faziletlerini" propaganda eden emperyalist merkezler kapitalizmin derinleşen genel krizinin ağırlaştırdığı yönetme sorunları nedeniyle her geçen gün burjuva devletin baskı güçlerinin gerek yasalarla gerekse de fiili olarak etki ve yetkilerini artırmakta ve daha fazla devlet şiddetini halk üzerinde sergilemektedirler. Polis ve jandarmanın yanı sıra bizzat ordu güçleri de halkın karşısına çıkarılırken ırkçı-faşist parti ve örgütlenmeler parlamento içi ve parlamento dışında etkin hale getirilerek karşı-devrimin yedek güçleri palazlandırılmaktadır. Emperyalist sistemin genel krizi ve çelişkilerin derinleşerek yaygınlaşması burjuva devletlerin şiddet aygıtlarını daha fazla öne çıkarır, görünür ve pratik olarak kullanılabilir hale getirmesine neden olmaktadır. Bu durum sınıf mücadelesinin sertleşmesinin ve önümüzdeki dönemlerde daha da sertleşeceğinin ve yine buna karşı burjuva egemen devletlerin kendilerini "mezar kazıcıları"na karşı organize etmesinin göstergesidir.

Kapitalizmin krizi derinleştikçe ve halklara ödetilen bedel arttıkça burjuvazinin halk üzerindeki manipülasyonları etkisini giderek daha fazla yitirmekte, işçi sınıfı ve ezilen halklar emperyalist ülkelerde dahi işçi sınıfı ve ezilen halklar verili koşullara karşı öfke ve karşı koyuşunu sokaklara yansıtmaktadır. Emperyalistler ve uşaklarının ellerinde bulundurdukları devasa olanaklar ve baskı gücüne rağmen özellikle de Asya, Afrika ve Latin Amerika'da işçiler, köylüler ve ezilen halklar büyük bedeller pahasına görkemli karşı koyuşlar, direnişler gerçekleştirmektedir. Yaşanan gelişmeler yeni bir devrimci dalganın güçlü bir biçimde mayalandığının işaretleridir.

ANTIEMPERYALİST MÜCADELENİN İDEOLOJİK İÇERİĞİ

Çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağıdır ve geçici duraklamalara, geri çekilmelere rağmen devrim ana eğilimdir. Bu karşıtlık ve mücadele çağımızın en devrimci sınıfı olan proletarya ile dünya üzerindeki tüm gericiliğin kaynağı ve taşıyıcısı olan burjuvazi arasındaki acımasız mücadelede kendisini somutlar. Çağımızın karşıt iki ana sınıfı olan proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki aynı zamanda burjuvazinin çeşitli tonlardaki sistemlerinin tarihin çöplüğüne atılmasının sonuçlarını belirleme özelliğini de kendi içinde taşır.

Tutarlı bir antiemperyalizm anlayış ve mücadele çizgisine sahip olmak açısından proletaryanın ideolojisi bir zorunluluktur. Bu yüzden antiemperyalizm ve antiemperyalist mücadele, çağımızın en devrimci sınıfının ideolojik normları üzerinden tanımlanmalıdır.

Çağımızda antiemperyalist mücadele aynı zamanda demokratik mücadeleyle sıkı şekilde bağlanmıştır. Dünya ölçeğinde demokrasi ilkeleri ve değerleri burjuvazinin belirlediği çerçeveye tam bir yozlaşma yaşamaktadır. Bugün işçi sınıfı, ezilen halklar ve uluslar için demokratik kurtuluş, tutarlı demokratizm antiemperyalist karakterle birleşen bir bütünlüğe kavuşmuştur. Bu durum tutarlı antiemperyalist çizginin sürdürülmesine muktedir olan proleter demokrasinin değerleri, ilkeleri ve siyasi çizgisiyle ezilen halkların daha fazla birleşmesine imkanlar yaratmaktadır. Bu bağlamda dünya ölçeğindeki demokratik mücadele aynı zamanda emperyalizmin sömürsüne, oluşturduğu değerlere, siyasal hegemonyasına, ideolojik yaklaşımına karşıtlıkla nitelik kazanır. Bu karşıtlık ise tutarlı bir gerekliliğe bağlanmıştır. Proletaryanın siyasi çizgisi, köhnemiş ve çürümüş burjuvazinin karşısına aynı zamanda halklara gerçek demokratik mücadele ve özgürlük olarak konumlanır. Bir hareketin demokratik niteliğini anlamak için kuşkusuz bir ölçüde emperyalist sisteme karşı konumlanışında aranmalıdır. Bu nitelik ondaki demokratik nüveleri açığa çıkarabileceği gibi tersi de yani proleter demokrasisine yakınlık düzeyi o hareketin antiemperyalist özelliklerini ve yapısını belirginleştirir. Emperyalizm ve proleter devrimler çağının bir karakteri de bu ilişkide temel bulur, anlam kazanır. Önümüze çıkan ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri, liberal anlayışları bu yaklaşımla tanımlamalı ve ele almalıyız. Tutarlılık ölçütüne bu eksende yaklaşmalı ve konumlanmalıyız.

Bu yaklaşımla ulusal ve toplumsal hareketler ile demokratik ve ilerici görüş ve mücadeleleri buluşturmalı, tanımlamalı ve ele almalıyız. Bu nedenle proletaryanın, ezilenlerin ve sömürülenlerin tüm mücadelelerini harekete geçirebilecek ve kanalize edebilecek bir programla antiemperyalist cepheye önderlik etmesi, demokratik mücadeleyi proleter demokrasiye yaklaştırarak birleşik bir çizgi kazandırmak için mücadele etmesi önemlidir.

ANTIEMPERYALİST MÜCADELENİN SINIFSAK BİLEŞENİ VE TEMEL DAYANAK NOKTALARI

Emperyalist, kapitalist ülkelerde antiemperyalist mücadele sosyalist devrim mücadelesinin bir parçasıyken yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde Demokratik Halk Devrimi'nin bir parçasıdır. Bu yüzden de emperyalizm ve proleter devrimler çağında en genel hatlarıyla iki kısma ayırdığımız ülkeler açısından antiemperyalist mücadelenin biçimsel içeriği farklılıklar taşısa da öz olarak aynı hedefe yönelir; emperyalistleri ve uşaklarını alaşağı ederek proletarya ve ezilen halkın kurtuluşunu sağlamak.

Antiemperyalist mücadelenin ana dinamiğini proletarya oluşturur. Proletarya kendisiyle birlikte tüm halkı da özgürleştirmeye muktedir tek sınıftır. Dolayısıyla egemen sistemden kaynaklı ve egemen sistemin ürettiği tüm halk karşıtı ekonomik, siyasal, askeri, kültürel, ideolojik gericiлик ancak proletarya ve proletaryanın ideolojik hakimiyeti ile mümkün olacaktır. Tüm ezilen sınıf ve tabakaların, ezilen halkların gerçek kurtuluşu bu yolla mümkün olacaktır.

Emperyalizmden söz ettiğimizde kapitalizmden bahsederiz. Emperyalizme karşı olmaktan anlaşılması gereken şey de özünde kapitalizme karşı olmaktır. Emperyalizm aşaması kapitalizmin bir dünya sistemi haline gelmesidir. Kapitalizmin önceki dönemlerinden farklı olarak, sanayi ve banka sermayesinin kaynaşması anlamına gelen tekeli mali sermaye bu dönemde öne çıkmakta ve büyük bir hareket ve esnekliğe sahip bu biçimiyle dünyanın en ücra köşelerine kadar ulaşmaktadır. Kapitalizmin bir önceki evresinde diğer bölgeler esas olarak hammadde ve pazar alanı iken bu devam etmekle birlikte esas olarak öne çıkan sermaye ihracı ile daha geniş bir alana yayılan ve daha derin bir sömürü ağı oluşturulmuştur. Kapitalizm tam derinliği ve sonuçlarıyla doğru kavranmadığında emperyalizmin niteliği ve sonuçları da doğru kavranmamaktadır. Kapitalizmin kendi içinde geçirdiği aşamalar ne olursa olsun kendisini oluşturan tüm yasalarıyla karşımızda duran kapitalizmdir. Sermaye ihracı, rantiyeci ve asalak karakteriyle tüm dünyada toplumsal üretimin içine daha yaygın şekilde sızarak büyük bir çürüme yaratmaktadır. Dünyanın diğer bölgelerinin kapitalist üretim ilişkileri ağı içine daha güçlü şekilde çöreklenmekte, daha fazla bağımlı hale getirmektedir. Bağımsız orta ve küçük üretimi daha fazla baskı altına almaktadır.

Kapitalizmin ya da onun üst aşaması olan emperyalizmin ortaya çıkardığı sonuçlara doğrudan bu sonuçları yaratan nedene karşı olmadan ve ona karşı bütünlüklü mücadele etmeden yalnızca şu veya bu parçada görünen biçim ya da sonucuna karşı olmak kendi içinde bir anlam taşısa da bütünsel anlamda gerçek antiemperyalizm olarak tanımlanamaz. Hatta bilinçli ya da bilinçsiz bir biçimde antiemperyalizm olgusunu ana nedenden kopararak sonuçlarla kendisini sınırlayan bir bakış açısı ve hareket tarzı kapitalizmi yeniden üretme ve onunla mücadeleyi sınırlamaya neden olur. Savaş karşıtlığından çevre hareketlerine, faşizme karşı olmaktan yerli halkların uluslararası tekeller ve yerel uşaklarının çıkarları için ellerinden alınmasına karşı çıktığınızda iyi bir şey yapmış olursunuz ama bu durumda yalnızca hedeflediğiniz tekel sorununun karşıtı olmuş olursunuz. Ötesi değil.

Emperyalizme, işbirlikçilerine ve uşaklarına karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini devrimci tarzda yürütmeyen, tüm toplumsal sorun ve çelişkileri sınıf mücadelesi çerçevesinde ele alıp sorunun kaynağına (emperyalist sisteme) ve politik iktidara yöneltmeyen ve esas dayanışmasını bu nitelikteki mücadeleler ile yapmayan bir hareket gerçek ve tutarlı bir antiemperyalist olamaz. Çünkü her çeşit sömürü ve zulmün, yoksulluk ve sefaletin, haksızlık ve adaletsizliğin kaynağı emperyalist-kapitalist sistemdir. Bu gerici sistemin sahipleri de tekeli burjuvazi ve onun uşak ve işbirlikçileridir. Dolayısıyla, bu gerici sınıfların ekonomik-toplumsal-siyasal-ideolojik-kültürel-askeri egemenliğine son vermeden, bu gerici sistemin hakimiyet ve hükmetme araçları olan devletlerini parçalayarak yerine proletarya önderliğinde halkın iktidarını yaratmadan bağımsızlık, özgürlük ve barış mümkün olamaz.

YARI SÖMÜRGE ÜLKELERİN HALKLARININ ANTI EMPERYALİST MÜCADELESİ

Kapitalizmin emperyalizme evrilmesi süreci aynı zamanda proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin bir başka çelişkide kendisini somutlaşmasını, bir başka çelişkinin öne çıkmasını getirmiştir. Bu ise emperyalizm ile ezilen uluslar ve ezilen halklar arasındaki çelişkidir. Emperyalist sistemin nasıl bir vahşet ve yağma sistemi olduğu en gözle görülür haliyle sömürge ve yarı-sömürgelerde doğrudan ya da uşakları aracılığıyla oluşturdukları egemen yapılarda görülür. Emperyalistler açısından dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin sömürüsü hayati öneme sahiptir. Emperyalistlerin kendi ülkelerinde işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskıyı yönetebilmeyi gerçekleştirmeleri de ancak sömürge ve yarı-sömürge ülke haklarının acımasız sömürüsü pahasına gerçekleşmektedir. Bu gerçeklik nedeniyle ki emperyalizm ve ezilen halklar ile ezilen uluslar arasındaki çelişkinin ezilen halklar ve uluslar lehine çözümü için gerçekleştirilen ve gerçekleştirilecek mücadeleler emperyalist sistemin yıkılması için oldukça önemlidir. Özellikle 1917 Ekim Devrimi ile birlikte ezilen ulusların mücadeleleri proleter dünya devriminin bir parçası ve müttefiki haline gelmişlerdir:

“2. Ezilen halkların kurtuluş hareketi ve proletarya devrimi.

Ulusal sorunu çözmek için Leninizm şu tezlerden hareket eder:

Dünya iki kampa ayrılmıştır: mali sermayeyi ellerinde tutan ve dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu sömüren bir avuç uygar ulusların kampı ve sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin, çoğunluk olan, ezilen ve sömürülen halkların kampı.

Mali sermaye tarafından ezilen ve sömürülen sömürgeler ve bağımlı ülkeler, emperyalizm için çok büyük bir yedek ve önemli güç kaynağı oluşturur.

Sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin ezilen halklarının emperyalizme karşı giriştikleri devrimci savaşım, onlar için baskıdan ve sömürülmekten kurtulmanın biricik yoludur.

Belli başlı sömürgeler ve bağımlı ülkeler, şimdiden ulusal kurtuluş yolunu tutmuşlardır; bu da kaçınılmaz olarak, dünya kapitalizminin bunalımına varacaktır.

Gelişmiş ülkelerdeki proletarya hareketiyle sömürgelerdeki kurtuluş hareketlerinin çıkarları, devrimci hareketin bu iki biçiminde ortak düşmana karşı, emperyalizme karşı tek bir cephede birleşmesini gerektirmektedir.

Ortak devrimci bir cephe kurulup sağlaştırılmadan, gelişmiş ülkelerde işçi sınıfının zaferi ve ezilen halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtuluşu olanaksızdır.

Ezilen halkların, “metropol” emperyalizmine karşı kurtuluş hareketi, ezen ulusların proletaryası tarafından doğrudan doğruya ve azimli bir kararlılıkla desteklenmedikçe, ortak devrimci cephenin kurulması olanaksızdır; çünkü “başka bir halkı ezen bir halk özgür olamaz.”

(Marks)

Bu destek, ulusların ayrılma, bağımsız devlet olarak var olma hakkı sloganının gerçekleşmesini istemekten, bu sloganı savunmak ve uygulamaktan ibarettir.

Bu slogan uygulanmadan, ulusların bir dünya ekonomisi içinde birleşmelerini ve iş birliğini örgütlendirmek olanaksızdır. Bu iş birliği ise, sosyalizmin zaferinin maddi temelidir.

Bu birlik, ancak gönül rızasıyla kurulabilir ve halkların karşılıklı güvenlerine ve kardeşçe ilişkilerine dayanabilir.” (Stalin-Leninizmin İlkeleri, syf. 75-77)

Yine benzer bir bakış açısıyla emperyalizme karşı mücadelede sömürge ve yarı sömürge halkların ulusal bağımsızlık mücadeleleri ile proletaryanın politik iktidar mücadelesi ve ortak düşmana karşı birlikteliğinin önemli ve zorunlu oluşunu Mao yoldaşın sözlerinde de açıkça görürüz:

“Buradan da iki türden dünya devrimi olduğu ve birincisinin burjuva ya da kapitalist sınıflamaya girdiği görülür. Bu türden dünya devrim çağı çoktan tarihe karışmıştır: daha 1914’te birinci emperyalist dünya savaşı patlak verdiği ve özellikle 1917’de Ekim Devrimi meydana geldiği zaman son bulmuştur. İkinci tür, yani proleter sosyalist devrim dönemi bundan sonra başlamıştır. Bu devrimin temel gücü kapitalist ülkelerin proletaryası, müttefikleri de sömürge ve yarı-sömürgelerin ezilen halklarıdır. Ezilen bir millette hangi sınıflar, hangi partiler ya da kişiler devrime katılırsa katılsın ve bunlar sorunun bilincinde olsun ya da olmasınlar, sorunu kavrasınlar ya da kavramasınlar, emperyalizme karşı çıktıkları sürece, onların devrimi proleter dünya devriminin bir parçası haline gelir ve kendileri de devrimin müttefiki olurlar.” (Mao Cilt 2/ syf. 351)

Herhangi bir emperyalist devletten ya da genel olarak emperyalist sistemden bahsederken aslında tekellerin egemenliğinden söz ediyoruz. Emperyalist-kapitalist devletlerden tutalım da sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal devletlere kadar tüm ülkelerde tekellerin egemenliği ya doğrudan ya da dolaylı olarak gerçekleşir. Emperyalist-kapitalist devletlerde tekellerin egemenliği doğrudan, sömürge ve yarı-sömürgelerde komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağaları vasıtasıyla gerçekleşir.

Sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde emperyalistler siyasal, ekonomik, kültürel vb. anlamda en gerici sınıflara dayanır ve bu gerici sınıflar vasıtasıyla kendi egemenliklerini sağlar ve devam ettirirler. Bu ülkelerde kapitalist gelişimin emperyalizmin egemenliği nedeniyle kendi normal gelişimini tamamlayamaması ve feodalizmin çeşitli biçim ve oranlarda mevcudiyetini koruyarak olması antiemperyalist mücadeleyle doğrudan iç içe olan ulusal bağımsızlık mücadelelerini ve üretici güçlerin gelişimi önündeki engellerin temizlenmesini içeren Demokratik Halk Devrimi mücadelesini zorunluluk haline getirmektedir. Bu ülkelerde köylülük ve özellikle yoksul ve topraksız köylülük antiemperyalist mücadelenin temel gücünü oluşturmaktadır. Antiemperyalist mücadele ile antifeodal mücadele birbirinden bağımsız ele alınamayacak biçimde birbirine geçmiş bir özellik taşımaktadır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde gerek ulusal gerekse de uluslararası düzeyde uygulanan tüm tarım politikalarında tekellerin çıkarlarını ve tekellerin çıkarlarına göre yapılan düzenlemeleri görürüz. Tarımın emperyalist tekeller tarafından belirlenen plan ve hesaplara göre düzenlenmesi, özellikle yarı-sömürge ülkelerde tarım alanlarının tekellerin ihtiyaçlarına göre biçimlendirilmesi bu somutluğun kendisidir. Tekellerin ihtiyaçlarına göre geleneksel ürün çeşitlerinin yerine başka ürünlerin üretilmesinin gerek çıplak zor gerekse de yasalar yoluyla zorlanması ve milyonlarca köylünün üretimden koparak kasaba ve şehirlere akması bu gerçekliğin sonucudur. Toprak mülkiyetindeki tekeli yoğunlaşmayı, toprak sahiplerinin yüzde 10'unun dünyadaki ekilebilir toprakların yüzde 60'ına, Latin Amerika ve Güney Asya'da ise neredeyse yüzde 80'ine sahip olmaları ve kontrol etmelerinde görürüz. Çokuluslu şirketlerin büyük ölçekte topraklara el koyması ve kamulaştırması, doğal kaynakları kontrol etmeleri için büyük toprak sahipleri ve asalak finans kapitalin bankaları aracılığıyla emperyalist yağmanın yanı sıra köylülüğe dayanılmaz borç sistemleri dayatılmaktadır. Tüm bunlar köylülüğün toprak mücadelesini şiddetlendirmekte ve halk kitleleri ile yarı-feodalizm arasındaki çelişkiyi derinleştirmektedir. Gerçekliği bütünlüklü yansıtmayan verilerle bile dünya nüfusunun %40'ından fazlasını oluşturduğu söylenen yoksul ve topraksız köylüler, bu ülkelerdeki demokratik halk devrimine bağlı antiemperyalist mücadelenin önemli gücünü oluşturmaktadır. Dolayısıyla yoksul ve topraksız köylülük bu ülkelerde Demokratik Halk Devrimi ile iç içe geçen antiemperyalist mücadelenin önemli gücünü oluşturmaktadır.

Sömürge ve yarı-sömürgelerde antiemperyalizmi herhangi bir emperyalist ülkeyi hedef alarak sınırlamak antiişgalci veya şu ya da bu emperyalist güç karşısında olmak anlamına gelir ama bütünlüklü ve tutarlı olarak antiemperyalist olmakla eşdeğer değildir. Antiemperyalizmi çokça yapıldığı gibi ABD emperyalizmi karşılığına ya da başka herhangi bir emperyalist güç karşılığına indirgediğimizde antiemperyalist bir yan taşısı da bütünsel bir antiemperyalizm karşılığına sahip olmak anlamına gelmez.